

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Безпложни протести

5

Видът действие, който наблюдаваме напоследък, е равносилен на бездействие.

Народозология на българина

6

Опит за отговор на въпроса за ето „българинът“ и става ли българинът за анархист?

Планът на Анонимните

6

Как мислят и как действат „Анонимните“? Илюстрирано интервю.

Ямбол, поезия и анархия

10

Христо Карастоянов за поезията и революцията преди 100 години по нашите места.

Концентрацията на властта в днешния свят

12

Учени изследват свръхконцентрацията на властта.

ТЕМА НА БРОЯ

САБОТАЖ НА РЕФЕРЕНДУМА

Идете в изборните пунктове и напишете от сърце какво мислите за политиките. Направете бюлетината си невалидна. И не го премълчавайте - нека се знае. Самият въпрос в тази пародия на „допитване до народа“ е измама. Какъвто отговор и да дадете, властта ще го

СЪГЛАСНИ ЛИ СТЕ ДА СЕ ИЗБЪРШАТ СВАС?

тълкува както пожелае. „НЕ“ - може да значи, че ядрената енергетика ще се развива, но само в Козлодуй. Принципните противници на атомните електроцентрали остават изиграни. Както и привържениците на технологичното обновяване на този начин за добиване на енергия. „ДА“ - дали ще е Белене или друг обект, това пак правителството решава, референдумът е бил чиста шатма. Ама шатма за 18 милиарда кинта. Надали ще ги приспадат от заплатите на политиките. Изиграни ще сме всички.

ДИСКУСИОННА ТРИБУНА

Настоящето и бъдещето на ФАБ

За да се превърне вълнението на милиардното човечество в революция, в необратимо движение към социална справедливост, трябва сред него да се зародят течения, които да увеличат масите около себе си в тази посока. Тези поточета, организирани движения на самостоятелни частици в една посока, аз наричам революционни организации.

Революцията не може да бъде следствие от личните стремежи на няколко души, тя е плод на колективните действия на огромните маси хора, засегнати от нея. Затова и революционните организации, необходимо условие за революцията, не могат да виреят само според желанието на отделни личности, когато то не е в съзвучие с желанието на големи групи от хора. Едва когато сред мнозинството настъпи смут и „призраците“ на нови политически учения тръгнат да „бродят“ сред него, тогава революционните организации набират сили и увеличават хората. И колкото по-устречно и насочено е движението, толкова по-силно увеличават масите и толкова по-далеч ги отвежда.

В настоящия етап на поне привидно спокойствие в умовете на хората, нашата цел не може да бъде друга, освен да привличаме онези, които гледат в нашата посока, заедно да опознаваме революцията и да търсим път към нея. По този път можем да вървим, само ако увеличаваме все повече хора със себе си и все по-голяма част от тях крачат все по-близо до нас. Дори при отсъствието на обективни условия за такова развитие на организацията, дори ако гледаме на революцията като на евентуално събитие в непозната далечина, това е единственият начин да вървим към нея. Другото е бягство и предателство на идеята.

Тъй като нашата работа е неизбежно насочена към хората около нас, за да бъде тя успешна, ние трябва да ги познаваме. Не е достатъчно да познаваме количествените им характеристики - колко са бедните и богатите, колко напускат България годишно и колко гласуват за олигархията. Няма да ги храним, да им преразпределяме парите или да им се предлагаме на избори. Ще ги въвлечаме в револю-

» » » продължава на страница 4

НАШИ РАБОТИ

За какво и кого издаваме този вестник?

Основната задача на анархистите е промяна на обществените отношения, така че всеки човек да има пълната свобода да действа, без да бъде принуждаван от страх от наказание, без да бъде роб на обстоятел-

ства, зависими от чужда воля и интереси.

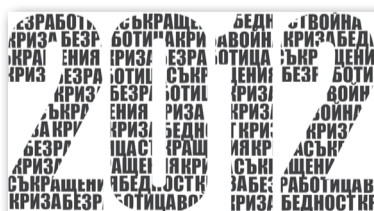
За да започне подобна промяна, хората трябва да узнаят истината за корена на повечето социални проблеми, да се освободят от натрапваните им лъжи и илюзии. Да се убедят, че животът им наистина може да бъде в техните ръце, че поверяването на съдбата им на „компетентни специалисти“ не дава сигурност и стабилност, но е преда-

телство към собствената свобода - управяването се оказват под постоянната заплаха от произвол на упълномощените да управляват. Безнадежно става, когато този произвол се облича в „закони“, а така се случва постоянно, систематично. Разликата между справедливост и законност винаги е съществувала, а и става все по-категорична, но прикрита с толкова дебел слой

» » » продължава на страница 11

НЕРАВНОСМЕТКА

На какво ни научи 2012

На твърде малко хубави неща. Уроците на 2012 г. преливат от горчилка.

Научихме, че на човек му трябва минимум десет години, за да докаже, че не ползва толкова радиатори, колкото му приписват от Топлофикация АД.

Банките ни убеждават, че забогатяваме - влоговете в трезорите нарастват. В съ-

щото време все повече хора се свличат към минимума доходи за преживяване. Домашните любимци на управниците ни обаче похапват продукти, за вкусването на които напрасно мечтаят три четвърти от българските граждани.

Видяхме, че у нас може да стане терористичен акт (бомбата в автобуса в Сарафово) - и да не се знае нищо за извършителя и мотивите.

Оказа се, че наводнението на село Бисер се случи заради стремежа на чиновниците да се измъкнат от отговорност за състоянието на язовирна стена.

» » » продължава на страница 3

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

АПОКАЛИПСИС – КОГА?

ДНЕШНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

» » » продължава от миналия брой

- картотекират се „опасните индивиди“ и се определят целеви групи, които ще станат първият обект на репресивната политика, за да бъдат сплашени останалите, докато гоиде и техният ред да бъдат отведени в „салханата“ („скотобойната“ – б. ред.);

- възстановяват се инквизициите в „следствието“, извънредните съдилища, садистичните наказания „за назидание“ и безчовечните режими в килиите на затворите, целящи моралното, интелектуално или физическо унищожение на „непоправимите“;

- чрез тайната дипломатия и откритата политика на сътрудничество, се създава общо полицейско и юридическо „пространство“ и глобален „свещен“ военен съюз в защита на „новия световен ред“;

- създават се професионални армии от платени убийци „за бързо реагиране“ във всяка точка на планетата и за потушаване на всяка искра, огнище или пожар на социално недоволство.

Целта е „краят на социалната история на човечеството“ и увековечаването на господството, на привилегиите и на неравенството между хората и народите.

Малтусианските и други „елитарни“ сценарии срещу петото съсловие

В параграфа за „излишните“ видяхме **плановите за научната им „физическа неутрализация“** и „решенията на човешката криза“, към които се ориентират филантропите от „висшата класа“ с помощта на по-рафинираната, но не по-малко ефикасна от „науката“ на д-р Менгеле. Преди да изброя някои изглеждащи „фантастично“ хипотетични сценарии за справяне с „предизвикателствата на опасните класи“, предпоставям на вниманието на заинтересованите „Модела за развитие“ на неоконсерваторите. Той е наглед доста елементарен, но ако се допусне осъществяването му, резултатите за човешкия род ще бъдат не по-малко печални от „финалното решение“ на национал-„социализма“ или от човешката пустиня, която остави след себе си „научният социализъм“.

Моделът се основава на:

Манипулация, деграгация, дегенерация, оглупяване и видютияване на „нисшите класи“

с помощта на медиите, поп-„културата“, наркотиците и алкохола и накрая, ако е необ-

ходимо, с имплантиране на чипове, с чиято помощ може да се управлява дистанционно човешкото поведение. В резерва към съществуващите официални репресивни институции и междууправителствените съглашения за „справяне с терористическата заплаха“, се планира създаването на частни армии от охранители, застрахователи и наемни убийци за решаване на по-гребни, но „щекотливи за съвестта проблеми“ (в тази област РБ отново е изпреварила САЩ – численият състав на военизираните групировки надхвърля петкратно този на българската армия).

Ако петото съсловие не организира своята съпротива срещу господарите на света и борбата си за еманципация, няма друга социална сила, която би могла да спре техните зловещи сценарии, проекти, стратегии и експерименти. Възможностите са многобройни:

Превръщане на света в огромен тръст-комбинат

от казино, бардак и ТВО („трудововъзпитателни обществения“) с управителен съвет от „висши“ собственици, които могат да гарантират пълна заетост в комбината на средните и петото съсловие, като крупници и сводници, полицаи и проститутки, частни охранители и слугини, надзиратели и доносници с техните „обекти“ за телените мрежи.

Изграждане на една съвременна империя с „променлива геометрия“

„Променлива“ в смисъл на включване и изключване от метрополията и периферията на отделни големи и малки страни и разместване на „прослойките“ чрез поглъщане на едрите и средни национални капиталисти от глобалния световен пазар и от владеещите транснационалния финансов капитал компании (транснационални корпорации, ТНК) и олигарси или чрез разширението ѝ с помощта на армиите на една или няколко коалирали се суперсили. Стратификацията на патрици, военни и търговци, плебеи, лумпени и роби както в древния Рим, на аржостократи, наемници, буржоа и закрепостени слуги и пари като в западния феодализъм или в ориенталския деспотизъм, или на висши, средни и нисши „прослойки“ („страти“) а-ла Оруел с техните „вътрешни“ и „външни“ партийци, полицаи, шпиони, военни, куртизанки, шутове и „учени“, гребни акционери, бюрократи и всевъзмож-

те ще започнат същите експерименти с човечеството, каквито сега извършват с кучетата, с котките и с морските свинчета, в името на... науката

ни други паразити, слуги, „свободни“ просяци, домашни роби и затворници.

Империята може да се обзаведе с циркове, „поп-култури“ и зрелища, с хазартни и публични домове, с лаборатории за изследване на резултатите от изкуственото заразяване на обитателите от богоугодните заведения със СПИН, с организиране на спектакли с публични инквизиции и развлекателни екзекуции на неудобни вещици и гържавни престъпници и десетки още прелести на един тоталитаризъм, пред който бледнеят и най-развитите параноични фантазии.

Изчерпване на демокрацията и установяване на „мека диктатура“ на ТНК

Когато предизборните кампании, словесните дуели и палачовщините на партийните клоуни станат скучни, манипулациите на медиите не забавляват вече „електората“ и „гарантираните свободи и право на избор“ започнат да се упражняват само от „народните избраници“ и от техните партийни щабове, тогава „елитите“ могат да потвърдят „политическо решение“ и алтернатива в пълзящия „мек“ тоталитаризъм на ТНК, упражняван от финансовите, икономическите, военни и полицейски пипала на между-гържавни институции като МВФ, Световната банка, Световната търговска организация (СТО) и глобалния пазар, Г8 и Г20, НАТО, НАФТА, Брюкселската бюрокрация, всевъзможните международни съдилища, Интерпол и Европол, и други, чиято власт ще заместят т. нар. национален суверенитет и изпразнената дори от буржоазното ѝ съдържание пазарна демокрация с ней-

ното „равенство пред закона“ и трите „независими“ власти (изпълнителна, законодателна и съдебна), за които и наг които стои властта на „бюрата“ – на несменяемата бюрокрация и „невидимата“ троица на истинската власт: на парите, на медиите и на мафията.

Лумпените на война

Лумпенпролетариатът, както казахме, е единствената „класа“, която е надживяла всички „цивилизации“ – от робовладелската до капиталистическата. Той е инкубатор и на „авангардните“ партии на болшевики, фашисти или нацисти, които, заграбвайки властта, се превръщат в патрици и „граждани“. В онези отминали епохи обаче лумпените са незначително малцинство. Днес и още повече утре, те ще бъдат абсолютното, дори „квалифицирано“ мнозинство, което, както казва Бжежински, „може да постави под въпрос самото съществуване на цивилизацията“. В този случай, ако гържавните мъже не намерят друго решение, освен „мирното и безшумно прочистване“ на лумпените, те навярно ще прибегнат до изпитаното средство на мобилизирането им за мащабни световни или регионални войни с класически оръжия, изпрацайки ги в окопите, като се възползват от опита на СС или на палачите от СМЕРШ в тила им за борба с дезертърите, „шпионите“ и прочее „народни врагове“.

Макар от шестдесет и седем години да не е имало световни войни, така нар. малки, локални или превантивни войни не са спирани, трясъкът на бомбите и снарядите не е заглъхнал и жертвите им едва ли са по-малко от тези, които загинаха в двете империалистически касапници през първата половина на ХХ-и век. Една допълнителна възможност открива създаването на военен триъгълник или многоъгълник от империи (а-ла Оруел) и аниhilация на „опасните класи“ посредством безконечни войни в пограничните им периферии.

Опитите за възкресение на марксизма в „човешко (и по-научно) лице“

„Загряженост“ за съдбата на „нисшите класи“ проявяват и от „крайната левица“. В наше време старата пиеса с „революционния“ преврат на ленинско-сталинските лумпени и заместването на бившата господстваща класа с „нова“ гържавно-капиталистическа (в състав от партийни, военно-полицейски и административни бюрократи), едва ли

може да бъде поставена повторно на историческата сцена – нали по-старият „класик“ казваше, че такива неща са възможни само като фарс. Масовите разстрели, „великите строежи на комунизма“ в необятния ГУЛАГ или пълненето на бездънни кази в социални-цата още не са забравени и изглеждат архаично във века на роботронната революция, но въпреки измамите, започнали с полуанархистическия маскарад на Ленин през лятото на 1917 г. и завършили с буржоазните метаморфози на „съветската“ номенклатура и мандарините на китайската компартия (ККП), въпреки всичко това, някои правят отново опити да реанимират марксизма „с човешко лице“. Няма да се спирам на предаванията от троцкистите „решенията на кризата на човечеството“, защото след ужасите и крушенията през ХХ век, те продължават да твърдят, че са... „истинските ленинци“ и след кончината на СССР, все още са за „безусловна защита на... завоеванията на октомври“.

Някои модерни или неомарксистки, като Антонио Негри и Майкъл Хардт, искат с помощта на терминологични злоупотреби („множеството“ срещу „империята“) да прокарат контрабандно отново старото бланкистко-ленинско „революционно“ завземане на властта и установяване в нова премяна на една „демократична диктатура“ на „учените“ и упражняващите интелектуален труд или на „когнитариата“ (по поговорите на пролетариата).

Още през 19 век Бакунин предупреждава, че диктатурата на псевдо- или действителните учени може да се окаже едно от най-отвратителните средства за укрепване властта на елитите: *„Познаването на социологията предполага сериозни познания на учения за всички други науки. Много ли такива учени има в Европа? Не повече от 20-30 души; ако им се даде властта, ще се получи най-нелеп и най-отвратителен деспотизъм. Най-напред ще се изпозират един други, а ако се обединят – тежко на човешкия род: дайте им пълна свобода и те ще започнат същите експерименти с човечеството, каквито сега извършват с кучетата, с котките и с морските свинчета, в името на... науката“.*

Към това аз бих добавил само, че властникът и ученият са взаимно изключващи се фигури – **или си учен, или си властник** – средно положение тук е изключено: **упражняването на властта деквалифицира учения**, което прави невъзможна „диктатурата на когнитариата“. •

(слева)

НЕРАВНОСМЕТКА

На какво ни научи 2012

» » продължава от страница 1

Оказа се, че земетресението в Пернишко не е толкова страшно, колкото последвалите изцепки на бюрокрацията, сякаш нарочно сторени, за да скарат пострадалите хора помежду им и да ги оцелят допълнително. Впрочем, защо *сякаш*? Същото е, както и с удадения Бисер.

Пожарът на Витошко бранице ни показва как със стотици доброволци нищо не може да се свърши поради липсата на планове за действие. Поради вродената неспособност на институциите да направят каквото е нужно. Нужното го правят само ако е за тяхна изгода – сладката гума „бонус“, ах...

През 2012 г. чиновническата класа бе щедра към себе си – скандалите с магистратите го потвърдиха. Темата затъна в батака на безсилието си „да оправи“ убийства, радикализми, афери, но не изпита трудности да се възнаградя за бурно кипящия си безсмислен труд. Едни осъдени злосторници офейкаха с лекота, други обвинени ги пуснаха по живо по здраво, трети си останаха „неизвестни извършители“.

Богата реколта от скандали ожъгнахме: назначаването чрез имитация на избори на ви-

сши съдии, промени в закона за изборите, суетните гласежи за печеливши стартова позиция в надпреварата за патриаршия трон (него който и да го наследи, пак ще пее същата песен „Всяка власт е от Бога“). Църковниците надигат глава и в чужбина, за нараняване на нежните им чувства в занда на се озовават музиканти, което рано или късно ще стане и у нас.

Зърнената реколта се случи добра. Само че хлябът тутакси поскъпна. Уж уговориха пониски цени на газ от доставчика им, пък цената на тока скочи с общо 15%. Парното може би цяло да поевтинее някога, но сега със сигурност сметките бележат поредния рекорд. Предвид предстоящите избори през 2013 г., може би ще намалее с 5%, за да си скочи след изборите с 25%, както обикновено. Ще си платим популизма на политиките с всички лихви.

Масовото убийство в САЩ ни показва какво става, когато хората престанат да стрелят по властниците, когато им падне пердето, и започнат да стрелят по децата. Малцина обаче се сетиха, че няма кой да ги предпази от законните бранители – нашенско ченге цяло година преследвало и тормозело млада жена, накрая я убива.

Запитахме се дали много, или малко е цифрата от близо три души наши сънародници в чужбински затвори с обвинения за трафик на наркотици и то без да броим моряците от арестувания в Испания кораб. Нормално или не е да бъдат наказани граждани, предприели опити да се отбраняват от крадци? Обирите и грабежите зачестиха, а най-големият грабител пак е държавата – ама срещу ръжен не се ритаме, нали? Или?

Неритането разори мините в Мадан, ОЦК стана собственост на банка, забавените заплати във ВМЗ Сопот – навред много детонатори, много фитили, но взрив на недоволство не се получава. Освен че двама строители пребиха до смърт работодателя си за неполучени заплати. Малко е, а и начинът надали е правилният. Леко по-оптимистично изглеждат няколкото случки пътниците да „отвлекат“ влака, с който ги возят я като добитък, я като насипен товар. Обаче и БДЖ отива към окончателна приватизация – дял в „заслугата“ за което имат и т. нар. профсъюзи, заети с чисто адвокатски функции и с дезорганизация на работническите инициативи.

Понякога измамените протестират. През миналата го-

дина видяхме по улици и площади какви ли не лозунги и искания, властта почти не им обърна внимание, а дори се включи в тях, демек протестираха срещу себе си. Смях? Скърцане със зъби. Истинският Бунтовник обаче си остана у дома, а с него и надеждите за изгрев на Свободата. Причините? Ето за тях си струва да се помисли през настоящата година.

По света също не беше много сладко. Бедствия, аварии, кланета. Продължават вълненията в Египет, в Сирия почти 2 години бушува гражданска война. Всяка поредна истерия на ислямистите струва живота на доста хора.

Барак Обама е преизбран въпреки проблемите с икономиката на САЩ. Путин е преизбран въпреки всякаква логика. Европейският съюз се двоуми дали да не се разцепи, испанци емигрират от Испания, германци – от Германия и то по същите причини, по които българите напускат България.

Почина първият човек, стъпил на Луната. За първи път летя частен космически кораб. Науката получи 25% по-малко средства, отколкото през миналата година, достъпността на образованието се съкращава.

Какво не се случи? Революционният пожар в арабския

свят не се разшири, не се загълбочи. Иран все още не е нападател. Кризата не е свършила. Наглостта и лъжите на политиките не секнаха, нито алчността на банките и корпорациите. Илюзиите на мнозина, че господстващата система подлежи на „подобряване“, не се разсеяха.

Накратко, събитието на година 2012 беше кризата – и то не само за у нас. Всичко останало, което се случи, беше следствие от кризата.

За човек на годината в нашата страна смело можем да посочим две знакови фигури: безработният с престижна диплома в джоба и работникът с празен джоб заради забавена от работодателя заплата.

За съжаление, това са най-често срещаните персонажи на сцената на миналата година. Едва се забелязват в тази тъпла неколцината мъже, младежи и едно момче, проявили саможертва, за да спасят други хора. Някои от тях платиха за това с живота си. Достойните им лица трябваше да станат символ на 2012 г., но не би.

Животът продължава такъв, какъвто са ни го направили. Кога ще стане такъв, какъвто сами си го направим – още един въпрос за размисъл през следващите 12 месеца. •

Регколегия на СМ

ТЕМА НА БРОЯ

Референдум – кастрираният вот

Референдумите работят успешно, само когато служат за пълното решаване на ня-

каква обществена задача с мненията и силите на максимално широк кръг хора. В ус-

ловията на представителна „демокрация“ допитването до народа е измама.

За да имат хората мнение за някоя технология, както в случая – получаване на енергия от радиоактивни вещества, е необходимо да притежават поне минимум знания, за да не бъдат излъгани от рекламджииите.

Нека помислим какви последици поемаме върху себе си, ако кажем „ДА“ или „НЕ“. И дали само това са възможните отговори?

Кастрираният вот

Прикачен към системата на представителната демокрация, референдумът не е нищо повече от „малки избори“ с цялата им лъжа и манипулации. На народа се задава един-единствен въпрос, толкова общ, че пак оставя пълномощията за решаване на управниците. А в мащабните проекти от значение са подробностите, за тях не ни питат. Властта формулира въпроса, назначава дата, приема правила. Но колко още въпроси има, които тя не смее да изнесе за всенародно одобрение? Държавата избира най-удобните въпроси, така че да не загуби и капка от привилегиите си.

За да съществува истински контрол на населението над проблемите, които пряко ги засягат, референдумът следва да бъде с много степени. Преди всичко – инициативата за референдум да идва отдолу, както и правилата за провеждането, да не зависи от милостта на политиките. В конкретния случай, след вот за нуждата от ядрена енергетика, ако отговорите са „да“, би било редно да се постави на общо гласуване следващият логичен въпрос – за типа инсталации, конструкцията на реактора, неговата мощност и други параметри. Когато и това бъде уточнено, се върви към серия още референдуми: къде да е разположена централата; кой ще е изпълнителят на проекта и колко ще струва; чия да е собствеността върху изградения обект; цената на тока от него; мерките за безопасност. Ако говорим за Белене, логично би било повече тежест да имат гласовете на живущите наблизо – тъкмо този начин се нарича „федеративен“. По същия здрав смисъл човек, който живее в Капличан, не гласува за кмета на Трън, където няма намерение да се засели и да събра попарата на избрания управник. Държавните граници обаче не са

стени на аквариум – при авария засегнати ще се окажат и околните румънски градове, значи по въпросите за аварийната сигурност е редно да се попитат и техните жители, не и правителството в Букурещ.

Разбира се, в условията на „държавен суверенитет“ това е невъзможно да се осъществи.

Все пак е нещо обаче, не е ли така? НЕ! Все едно на космонавти да дадат четвърт ракета, придружена от запове: *хайде, пичове, страната се гордее с вас, чакаме рапорт от Луната!*

Само че, при тези условия, изстреляни от Вакарел, нашият въображаеми космонавти ще цопнат в Черно море. Безславна и безполезна.

Технологичната страна

Няма поначало „лоша“ технология. Вредна за обществото или опасна за околната среда я прави начинът на инженерно изпълнение, който пък зависи от социално-икономическия модел. Вредността на една технология зависи от това кой я използва, за какво и как. Ядрената енергетика се руди като страничен продукт на оръжеен мегапроект. През из-

» » продължава на страница 4

ДИСКУСИОННА ТРИБУНА

Настоящето и бъдещето на ФАБ

» » продължава от страница 1

ция. Затова материалното познание ни е полезно само доколкото, доколкото ни помага да им предложим преки действия за решаване на проблемите, и да добием другото, по-съществено познание – за съзнанието им. Хората могат да се приближат до революцията единствено ако променят съзнанието си, а за да им помогнем, трябва да го познаваме.

За да познаваме умовете и сърцата на хората, трябва да работим с тях. Разбира се масовият, статистически подход също може да бъде полезен, например при определяне на стратегия за работа. Но когато нещата опрат до конкретен човек, до въвеждането на някого в потока и изграждането му като анархист, от този подход няма много полза, а може дори да бъде в голяма вреда. Според мен единственият начин да се водят хората към революция, който е доказан исторически, е основан върху междуличностното общуване и индивидуалният подход към всеки отделен човек, а за да работим успешно така, трябва да имаме опит.

Тук сякаш стигаме до порочен кръг – за да имаме ус-

пех с хората, трябва да имаме опит, а за да натрупаме опит, трябва да работим с тях. Хубавото на такива проблеми обаче е, че човек няма какво да му мисли много, а трябва да започне да работи. Резултатите неизбежно ще дойдат. С работата ще дойде опитът, с опитът – хората, а с хората – нова работа.

Освен това, не започваме от нищото. Макар и не системни, имаме някакви наблюдения за себе си и хората, които са близки до нас. Не сме научени да работим в революционна организация, но не бих обвинил някого, че му липсва желание за това. Не сме виждали истински свободно общество и на повечето някак не ни се вярва, че може да съществува наистина. Собствените ни личности са формирани от едно потисническо общество, което максимално ни е избил от главите всяка мечта за свобода. С участието в една свободна организация обаче свободата става все по-близка до хората. Сигурно на всеки биха натежали отговорностите към организацията, както тежат и на нас. Но отговорностите растат с човека, човекът расте с работата, а работата – с времето. Както ние получаваме

удовлетворение от работата си, така би получавал и всеки друг, който знае защо я върши.

Не само, че единственият път пред нас е да започнем да работим, доколкото и както можем, с хората, които са извън организацията, с цел да ги вкараме в нея, но той съв-

сем не е толкова безнадежен, колкото понякога ни се струва.

Малко по малко ФАБ поема по този път. Два въпроса застанаха пред нас още в началото му: как можем да правим анархистки акции, когато хората, с които работим, не споделят анархизма

така, както ние го разбираме? И как да се работи с хора, които не са ангажирани в организацията?

От една страна се опитваме да създаваме условия на хората да развиват такива лични качества, които да помагат на работата им в ре-

» » продължава на страница 5

ТЕМА НА БРОЯ

Референдум – кастрираният вот

» » продължава от страница 3

миналите десетилетия повече внимание се е обръщало именно на военните приложения на всеки един граждански реактор. Пазарните правила са карали конструкторите да пестят от всичко възможно, политическите ръководители са нареждали на операторите да вършат дивотии. Чернобилската АЕЦ гръмна заради неиздържан научно и технически експеримент. Фукушимската централа, за да икономиса от охладителни инсталации и заради цените на терените, беше построена в застрашена от наводнение зона. Самите конструкции на реакторите и цялата уредба за получаване на ток търпи промени, съществуват нейни алтернативи – по-надеждни, по-напреднали като научна концепция, дори по-компактни, но те не се реализират заради пазарни съображения, както и заради удържането на централите под единен контрол, монополно разпределение на произведеното електричество. Отново печалба – икономическа и политическа, – но печалба за доста тесен кръг хора.

Алтернативните на ядрените и класическите централите от своя страна изискват големи промени в цялата из-

ползвана в бита и производството техника. Капитализмът няма интерес да предприема подобни рискове, а на държавата ѝ е добре и така – тя своето си го взема.

Накрая: ядрената програма е корпоративен проект с възможности за кражба на народни пари – веднъж откраднати чрез данъци, после откраднати от пещерата на разбойника, т. е. от гържавната хазна. Но и другите енергийни проекти представляват същото.

Две или повече възможности?

Можем да идем до пунктовете за гласуване и да кажем „ДА“.

Нека си дадем сметка какво одобряваме и какво извършваме с този вот.

Делегираме правомощия на едната от две лобистки групировки за облажаване от ядрените проекти, изпълнени от близки им предприемачи. Одобряваме остаряла схема за получаване на енергия от разпадането на атомните ядра, също както компютърната индустрия в Правец беше заложила на вече изчерпан откъм перспективи хардуер. С една дума – даваме предимство на една от двете олигархични групировки,

всяка една от тях ни стриже и дера по свой начин, само че крайният резултат е един и същ – остригани и ограни.

А на какво можем да кажем „НЕ“?

На запазването на технологичното ниво на страната, на все още сравнително евтината енергия. Развързваме ръцете на технологиите, които замърсяват още повече. Добивът на въглища, петрол, газ никак не е екологичен. Подхранваме илюзията в чудоейността на други технологии, които са толкова скъпи, че убиват ефекта от спестеното замърсяване при производство на ток, защото самото производство например на слънчеви батерии никак не е екологично чисто.

Зависимостта от доставки на гориво от чужбина и в двата случая е еднаква. И наистина няма значение кой ще държи кашката на местната буржоазия – Кремъл или Брюксел. И в двата случая собствената ни съдба е оставена в нечи джури ръце. Благоприятни предпоставки за произвол.

Независимо от изборния отговор в бюлетината, с участието си в референдума даваме коз на управниците да си измият ръцете, да

не поемат отговорността. Те пак ще решат подробно-стистите така, както на тях им е изгодно, а ще развяват нашето одобрение като индугенция.

Само прякото действие, само прякото решаване на ВСИЧКИ детайли от един толкова комплексен проект може да даде трайни и социално перспективни решения. За което е нужно **вникване в същината на проблема**. Нужни са научно-технически знания. Никак не е случайно, че образователното ниво запада от години наред. **Властта не иска да разбира нещата, иска само да ги одобрява** – или заклеяваме, според светената по медушите заповед.

Насъщният интерес на крайния потребител е да получава ток на ниска цена (или даром вследствие на победа на една социална революция), без той да върви в комплект с вредни последици върху средата на обитаване на човека. Специалистите няма да решат този проблем в полза на потребителя, защото получават заплатите си от бизнеса, от държавата, а интересите на тези два паразита са претенции да контролират градивно производителните усилия на обществото НЕ СЪВПАДАТ с това, което нормалният непривилегирован

гражданин желае. Тези производителни усилия могат да бъдат координирани по друг механизъм, изгоден за всекиго и за всички наведнъж – **механизъмът на безвластието**. Бонусът към този механизъм е **солидарната и справедлива система за разпределение на богатата между хората, отново чрез пряко участие на всеки**. А сегашната система за разпределение е в ръцете на търговците, собственици на производения с ръцете на потребителите продукт. Сегашната система на производство е ориентирана към печелене от предоставянето на този продукт на най-платежоспособните, не на най-нуждаещите се от него.

Участието в референдума укрепва порочното сегашно състояние на нещата.

Саботирането на референдума дава шанс, явява се първа стъпка, за изграждането на нов тип общество, което поставя на преден план личната свобода и така гарантира далеч по-сигурно както справедливостта, така и безопасността на всяко едно начинание.

Мислете как ще постъпите, използвайте свободата си да действате така, както сте убедени, че е добре. •

Васил Арапов

ДИСКУСИОННА ТРИБУНА

Настоящето и бъдещето на ФАБ

» » » продължава от страница 4

волюционната организация, а от друга страна – да изграждаме собствените си личности така, че да можем да поддържаме организацията добре функционираща. Личните качества могат да се развиват единствено чрез доброволно и активно участие в работни групи. Правим опити за създаване на такива групи, обособяването и задвижването им са сред най-близките цели на нашата работа.

Работните групи към една анархистка организация не могат да бъдат създавани „централно“ или „отгоре“. Те ще съществуват и ще работят в зависимост от желанието и възможностите на хората да се ангажират с организацията. Към момента работим по обособяването на работна група за създаване на графични материали, работна група по преводни материали и работна група по разпространение на материали. Тези групи са практически нови структури във ФАБ, като се надяваме в дългосрочен план заедно с други като тях да създадат един по-продуктивен скелет на мрежова организация от съществуващата в момента.

Чрез дейността на групите се опитваме да създадем възможност на различни хора да се включват в работа. Стартирахме кампания за изработване на лепенки или брошури, каквито всеки би могъл да разпечата у дома си, може да им даде възможност да се чувстват свързани към идеите на анархизма, дори без да осъществят контакт с нас. Организирането на кампания по превеждане на подходяща литература се надяваме да ни свърже и „сработи“ с хора, които могат да поемат работа, но не са готови да се включат пълноценно в някаква организация. Издаването на вестника вече изисква ежемесечен ангажимент и квалифициран труд. Има достатъчно идеи и за други кампании, например по публикуване на различни материали от интернет – в идеалния случай видеоклипове. Само гето хората не достигат.

Затова се обръщам към вас

Читатели, слушатели, „симпатизанти“... Знаем, че може и иначе. Знаем, че е по-лесно да си стоим вкъщи и да чакаме някой да ни напише или нарисува нещо, та да ни стане

хубаво като го прочетем; че не знаем как наравно с други хора да проявяваме инициативност и да организираме работа, когато цял живот са ни възпитавали да даваме или изпълняваме нареждания; че е трудно, когато другите отхвърлят труда ти, да преглътнеш своята (или тяхната) грешка, вместо да си „живееш живота“. Така не се гради самочувствие. Така обаче се прави революция – с обосноваване и обяснение, с признаване на грешките, с изграждане на обща визия. Може би най-трудното е, когато прежалиш труда, времето и парите, които отделил, да се питаш отново и отново къде си тръгнал, за какво, дали разбираш това, което правиш, и дали наистина си заслужава. Този избор трябва да го направи всеки за себе си. От мен се иска само да обясня доколко мога как бихме могли да работим заедно.

Ако искаме да използваме силата на колектива, дейността на групите трябва да се подчинява на обща визия, одобрена от цялата организация. За сметка на това, мястото на конкретната работа е единствено в рамките на групата, освен когато тя не може да се

справи с нея. Всички въпроси по реализирането на избраната работа се обсъждат вътрешно в групата. Насоката на работата и обаче, идеята подплата, би трябвало да бъдат в синхрон с останалите групи или иначе казано – с работата на цялата организация. Не е много ясно технически как ще правим това, засега групите не са достатъчно големи, за да се изправяме пред сериозни организационни проблеми. Важното е да бъде ясно, че хората, които се считат част от ФАБ, носят отговорност да подпомагат идеята и ма-

териално работата на работните групи, включително и чрез мнението си за нея. От друга страна от хората, които участват в работните групи, се очаква да вършат работата си според решенията на цялата организация.

За мен и за моите другари това е начинът да функционира анархистка организация в днешния ден, с поглед към утрешния. Нека да проверим заедно дали е така! Винаги можем да научим нещо един от друг, дори чрез грешките си. •

Златко

ИЗМАМАТА „ГРАЖДАНСКО ОБЩЕСТВО“

Безплодни протести

От всички текущи протестни акции най-осмислени се оказват анти- и протипотеневи. Участниците в тях ясно казват какво искат, най-добре знаят интереса си, било той личен, било бизнес-интерес. Властта може само да се рава, че по другите проблеми и разногласия гражданите не успяват да си съберат мислите.

Родителските протести, стачките в предприятия с неизплатени заплати, недоволството на младите научни работници относно финансирането на науката – цялата тази активност е насочена към следствията, като не смее да разрови причините. Няма вагене на показ на същността на проблемите, а значи е абсурдно да се очаква и тяхното преодоляване. Оплевяването на една градина не се извършва с косачка, трябва мотика за изтръгване на корените. Едно лечение не е ефективно, ако само потиска симптомите, без да атакува причинителя им. В инженерната практика най-трайни резултати дава или подмяна на повредената част на една машина или инсталация, или, още при конструирането, изхвърлянето на излишни детайли. В математическа задача грешният в началото подход никога да дава верен отговор.

Животът може да е справедлив в този смисъл, че съдбата на отделни хора и на цели народи зависи от техните действия и бездействия, но този вид действие на недоволните граждани, каквото наблюдаваме днес в страната ни, е равностепен на бездействие. Невярно би било да наречем „действие“ апелите на протестиращите към властта „да си свърши работата“. Властта си я върши – събира данъци, издава закони – от глупави по-глупави, тормози хората да ги изпълняват, пълни си гушата и банковите сметки. Това е нейната работа. Вярата в „добрия цар“, съчетана често с обяснението за „лошите боляри“, води до действия, равни на отказ от действия. Протестите тикат по по-гръмогласен начин съдбите на своите участници в ръцете, които и без това ги държат – и ги въртят както им е удобно.

В протестите, независимо от тона им, винаги се долавя молбата, просята, признанието на собствената нищожност пред властимащите: *о, благодетели, направте ни правилни закони, почешете ни сърбежите, щото не сме кадърни сами да се справим без ценните ви указания!*

Правилни закони, ха! Че кой ще ги приеме тези „правилни“? Днешните политици? Ама да изберем други? От Освобождението досега нали все това се прави! Какъв е резултатът? Добрува ли народът в сравнение със своите управници? Ама да ги „контролираме“? Да, ама ако народът наднична над рамото на всеки политик и всеки чиновник, ако постоянно го ръчка на всяка крачка, подпис и печат, ако го направлява за всяко вземано решение, не става ли такъв политик и бюрократ излишен? Старото правило, известно още на древноримските майстори на механиката – *изхвърли това, което не работи!* Също старо правило на едно цяло съсловие безупречно школувани убийци и изпълнители на господарската воля, самураите – *не върши излишни неща*; между другото, тази поведла стои по-високо от изкуството за боравене с оръжие.

Работодателят не плаща заплата? В предприятието има склад с готова продукция, има оборудване, самият безочлив работодател притежава сметка, скъпа кола, обзавеждане в дома си. Ами вземете го! Изработено е с ваш труд. Ама било „противозаконно“? Хубаво, спазвайте закона и

мрете от глад, от нелекувани болести, от отчаяно пиянство, защото законът тъкмо това ви налага.

Карат ви да вагите документи, да спазвате безсмислени правила, да плащате изсмукани незнайно откъде сметки – теглете им майната! Ама ще ви осъдят? Не могат да осъдят всички, а когато хванат „за назидание“ за останалите – защитете го със сила, така че ако лично изпаднете в беда, да защитят и вас.

Скарват ви за имоти и други дивотии – не ходете в съда, не се харчете за адвокати, нотариуси, съдии. Решете си проблема с договоряне, изчистете спора, като помолите някого, комуто и двете страни имат доверие, да ви помог-

не. Животът не е много дълъг, за да си го отравяме с вражди.

Ако ще протестирате, искайте наистина онова, от което имате нужда. Споразумейте се с онези, които искат друго, стига и те да са като вас – със средна заплата и купичка непосилни сметки. А на държавниците, гребни и големи, както и на чорбаджиите, едри и още недотам наегрели, им покажете, че компромиси няма да има. Иначе ще приличате на прасе, което преговаря с касапина в навечерието на Коледа. Касапинът може да предложи само едно – по-бърза смърт, понеже „законът на Коледа“ иска пълна с пържолите трапеза. Нима добричето трябва „да му влезе в положението“? •

Васил Арапов

Българска народозология

Има едно такова животно, всеки го сочи за пример – „Българинът“. Някои негови навици срещат одобрение и никои не се противи в него да припознаят Българина. Но обикновено коментарите преливат от презрение, всяка дума крещи – аз съм различен, не съм като тоя!

Въпрос: щом никои не е „като тоя“, защото тогава нищо не е наред „в тая държава“? Не е наред, защото Българинът е все виновен, и то за изключващи се неща: че търпи – или че не си наляга парцала да трае като „ония в Европа, дето са добре“; че не вярва на политиците – или че им вярва прекалено; че е мързелив – или че работи залудо за жълти стотинки; че не уважава законите, ама и прави закони, дето не са за уважение; че мрънка за всичко, ама и премълчава, когато не бива да мълчи. Абе, виновен, откъдето и да го погледнеш!

Нека обаче кажем нещо хубаво за охулвания Българин.

Нещо неказано досега. Ето: Българинът става за анархист, откъдето и да го погледнеш. Момент, нима това е комплимент? Разбира се! Да си анархист, преди всичко значи, че свободата те тегли така неустойимо, както пламъкът на свещ привлича нощните пеперуди. Значи, че желаеш свобода за всички.

Ох, да, Българинът наистина го тегли да лети без капка разсъдък, особено по пътищата, накрая наистина има свеци – на гроба му. Че и случайни хора завлича в небитието. И само неговото лично е свобода, а всичко останало, у другите, е „слободия“. Те такива работи.

Не, нямахме предвид това. Хайде, забравяме и караме нататък.

Анархистът се чувства солидарен с всички хора, не му пука кой от какъв род и вяра е, важното да е свестен като човек.

Опа, и тук нещо не се върза. Българинът твърде силно обича да мрази: съседа, началника, циганите, хамериканците. То и анархистите мразят началниците, нали? Ами, може да се каже, да. Отхвърлят социалната роля на началника, но нямат нищо против личността му. Има разлика.

Как да е, продължаваме.

Анархистът е мотивиран в действията си от чувството за справедливост. Е, и на Българина му гаи справедливост: да има за него си, пък майната им на останалите, да се оправят!

Анархистът е за социално равенство. Тъй де, щом всички хора са различни, значи ще искат различни неща, ще умеят различни неща, а значи техните желания, потребности и личен принос ще се напаснат, така че всеки да е доволен или поне не ощетен. Обратно, ако едни имат правото да ползват и притежават нещо, а други не, то несправедливостта убива свободата на избор как да постъпиш. Не е гот.

Да, ама Българинът си умира да се изперчи с нещо в повече от другите: повече пари, повече жени, по-голяма къща, по-лъскава кола. С една дума – пресстиж. Единствено с акъл и таланти не се фука много Българинът. Случват се хвалби с броя дипломи и тапици, паралията си ги купува на тествета. И обича да казва: *кат' си умен, где са ти парите, а?*

Така, и тук нещо не е наред. Ами да видим дали поне Анархистът и Българинът нямат прилики в последната по ред, но не и по важност черта: **анархистът мисли глобално и действа локално**. Всяка голяма зада-

ча винаги се състои от по-малки. Виждайки голямото, анархистът върши онова малко, което е по силите му – и така работата се свършва цялата, понеже и другите виждат голямото и действат съгласувано. Появят ли се недоразумения – решават се с преговори за всеобща полза. Така в цялото уравнение не остава място за началници с големи заплати и огромни пълномощия. Затова анархистите са анархисти – тоест „безвластници“.

Не, и тук не се вързва. Българинът си мисли, че мисли глобално. На дело – разсъждава провинциално, дребнаво. Обаче се изсилва със замах. Локалният му проблем трябва да е раздут нашир и дълж. Резултатът е *малко предсказуем*: „тлю, българска работа, мама му стара!“

Например, пред училището на детето на Българина няма светофар. И се надигат петиции, демонстрации, „борба за права“, бдения, адвокати. Искат закони, нов морал в политиката, кипи възмущение от корупцията. Ама бащите на учениците не се сещат просто да се съберат и отлеят една бетонна гърбица на пътното платно, така че щурите шофьори да не газят децата. Да отстоят свободата си да защитят своите, но и чужди-

те деца. Да ги опазят от мутри с джипове, от държавата с нормативите ѝ, че и от бизнеса с боклуци и отрови. Да го направят сами, не да чакат началник да нареди някой да го направи. Но не би. Българинът ще мисли локално и ще се осира глобално на всяка крачка. Така, и тук провал.

Уви, напътят да кажем нещо „конструктивно“ за Българина не сполучи. Печално. Излежда имат право онези, които викат, че тоя Българин си заслужава всички мизерии, които сам си прави. Е, реално на Българина мизерията му я правят мизерниците – политици, работодатели, чиновници... ама и те нали Българи та грънкят.

Оптимистичното тук е, да си кажем правичката, че такова животно „Българина“ просто не съществува, освен за кръчмарски или форумни разтягания на локуми. То е абстракция като „средната заплата“. Има хора, най-различни. Мързели и работливи, покорни и свободолоубиви, гръпнати и сговорчиви, наивни и критични, добри и зли в едно, зли и добри в друго. Хора. И поне за някои от тях надеждата да стават за анархисти не е загинала безславно и безпросветно. •

Хасан Девринджи

Планът на Анонимните

Няколко пъти хора ме питаха дали страницата „Анархидга“ във Фейсбук се поддържа от ФАБ. Не, страницата не се поддържа от ФАБ. Тя е просто проявление на тенденцията за създаване на нови социални движения. Свързах се с член на колектива и зададох няколко въпроса. Ето някои от отговорите:

Кои сте вие?

Ние сме никои, просто хора които виждат всички изградени лъжи около нас. Какво ако историята на която ни учат, не е дори близо до това което реално е станало? Все пак историята се пише от победителите.

Държа да отбележа, че голяма част от това, което съм сега, се дължи на тревата. Благодарение на това лекарство станах по-добър човек и започнах да виждам истината.

Какво (си мислите, че) правите?

Надяваме се да помогнем на някои да видят истината. Нещо наречено „предай нататък“. Ако хората го спазват и научим някои човек на нещо ново и той предаде нататък, светът ще е по-добро място.

Каква е истината, която показвате?

Ние не сме тяло с душа, ние сме душа с тяло. Живеем в матрицата, в свят из-

граден от лъжи, където докторите тровят пациентите си, за да спечелят някой лев. Най-печелившата индустрия са военните и затворите. Управяват ни мафиоти, измислят лъжи, крадат от хората, а народът живее в страх. Разликата между робството в окови и кредитното робство е, че при едното хората не знаят, че са роби и имат госта по-голяма производителност. Мога да говоря още много по тази тема, но нямам време сега.

Защо го правите?

Защото някои трябва да го прави. Харесвам си живота, не ми се занимава, имам по-интересни неща да правя, но няма по-лошо нещо от бездействието, не мога да седя и да се забавлявам, като знам, че дори не съм опитал да помогна.

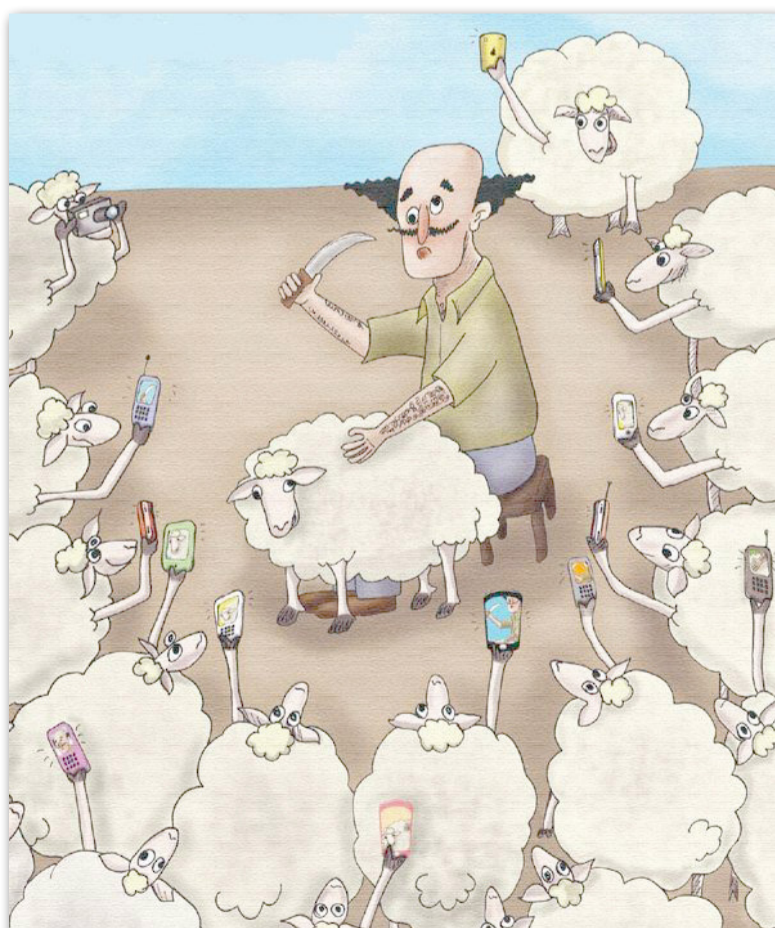
Как го правите?

Това вече не мога да ви кажа. Мога само да кажа, че съм администратор на доста страници, не само на Анархидга. Снимките, които публикуваме, или ние си ги правим, или ги взимаме от други страници, като познаваме администраторите. Например *Anarchadia*, *We're getting robbed* (на български – „ограбват ни“), *school isn't the answer* („училището не е отговорът“), *anonymous art*

of revolution („анонимно изкуство на революция“), *faithless daughter* (според описанието „тази страница е посветена на освобождаването на жените от патриархалните окови“) и др. В момента изграждаме сайт за Анархидга. В повечето страници има доста големи екипи (В Анархидга има 4-ма души в момента, бяха 5. В Anonymiss има 7 души, в другите страници са повече) Всички хора са избрани, защото са приятели или познати от Интернет. Доста от тях са анонимни, дори аз не ги знам кои са, но с действията си са доказали, че може да им се има доверие. Всички го правят абсолютно доброволно. Не им държим сметка от къде взимат картинки и как го правят, истината трябва да се казва, няма значение кой я казва. Има хора, които помагат софтуерно, хора, които рисуват, хора, които правят музика (например Proverbz, един от любимите ми приятели музиканти). Всичко е изградено на основата на Анархидията – доброволен труд и взаимно доверие.

Има ли противоречия във вашите колективи? Как ги решавате?

Ако сме на различно мнение и предложените решения са еднакво хубави, играем на камък-ножица-хартия или мя-

таме стотинка, така е най-честно.

Какво се надявате да постигнете? Имат ли вашите проекти крайна цел?

Надяваме се хората да се осъзнаят в какъв свят живеят и че сме готови за нещо

ново и по-добро. Крайната цел е един нов и по-хубав свят.

Започнах да се занимавам преди няколко години, като част от Анонимните. Както знаете, „we are all anonymous“ („Всички сме анонимни“) – по-

» » продължава на страница 7

ПИСМА ОТ БАРИКАДАТА

Аз избирам революцията

Здравей, приятелю!

Щом си хванал нашия вестник, твърде е вероятно да споделяш поне част от това, което си мисля аз. Не само моята загриженост, но и мечтите ми. Аз не искам много – хляб, покрив, свобода за ума на децата ми и сигурност, че и утре ще бъде така. И още нещо много важно – удовлетворение, че и другите хора се радват на същото.

Оказва се, обаче, че това е непостижима мечта. Не можело да има хляб и покрив за всички – никои няма да работи. Не можело да има свобода на ума – всички щели да станат престъпници. Да съм гледал себе си, не можело да оправя света, не можело да направя революция.

Революция ли? Звучи страшно. Но щом трябва, нека е революция! Ако за нещо толкова естествено като хляб и сигурност за всички, трябва да се „оправя света“, то какво да му пазим на моя свят? Как ще се грижа за себе си, ако плюя на най-човешката си мечта? Нима са малко онези, които живеят така – затварят очи пред несправедливостите, пъл-

зят пред силните и тъпчат слабите с надеждата „че децата им ще живеят по-добре“? Какво оставят те на децата си, освен една голяма робска плантация? Нима и аз трябва да бъда като тях? Ако това е алтернативата, то нека бъде революция!

Разбира се, революцията не е лесна работа. Малката мечта изисква огромни промени – както в организацията, така и в мисленето на хората. Колко струват усилията на един човек срещу труда на седем милиарда роби, впрегнати в Системата? Но надеждата ми е в умората. Всеки един от седемте милиарда, дори да е от най-задоволените, вътре в себе си е уморен от своето робство. Отвращава се от него. Мрази пълзенето и тъпкането на хора, несигурността в бъдещето, насилието в настоящето. За повечето от тези хора обаче несигурността утре е по-страшна от безнадеждността днес. Те също искат революция, но се страхуват от нея, защото не я познават.

Малцина от нас я познават. Никои в България, а и малцина по света, помнят

свободен живот. Учили са ни за революцията, че е кървава касапница, която изядва децата си, че мястото на революционерите е в учебниците и по стените, само не сред хората. Но революцията е процес на освобождаване. Касапниците се правят от онези, които „раздават правосъдие“, за да унищожат свободата. За да я забравим, те пишат учебни програми и бесят революционерите в портрети по стените.

На мен сякаш ми е по-лесно да забравя. По-лесно е да премълча, да наведа глава, да си гледам дома, работата и семейството, да помагам колкото мога на приятелите си, да се радвам на това, което имам. Но на кого да помогна и кого да оставя гладен? Да бъде ли честен днес или да бъде осигурен утре? Да изпълнявам ли нареждания на поглеци или да стоя без работа? Подобни въпроси стоят пред мен, пред теб, пред почти всеки от нас. Истинският въпрос обаче е един – да изгоря ли съвестта си и да живея като скот, или да направя революцията? Аз избирам революцията. А ти? •

Златко

РЕВОЛЮЦИОННО ИЗКУСТВО ЗА МАСИТЕ

Планът на Анонимните

Минимална работна заплата	Средна работна заплата	Главен изпълнителен директор (някой си)
1.85 лв./час	4.51 лв./час	1200 лв./час
1 литър мляко: 2 лева	1 литър мляко: 2 лева	1 литър мляко: 2 лева
Трябва да работи 1 час и 5 минути за литър мляко	Трябва да работи 27 минути за литър мляко	Трябва да работи 6 секунди за литър мляко

„...От сичкото това, що казахме дотука, ние не можеме да направим друго никакво заключение, освен това, че единственото спасение на нашия народ се състои в революцията.“
~Христо Ботев

» » продължава от страница 6

пулярен лозунг на движение-то на анонимните), всички се борим за една кауза.

Сега, година и нещо по-късно, се вижда ефектът от движението „Окупирай“. Ефектът може да го видиш като потърсиш в Интернет – хиляди страни по света се включиха в движението.

В момента се изгражда интернет-парламент. Ако ще

е демокрация, поне да е в истинският смисъл на думата.

По-хубав ли е светът сега?

Светът не е по-хубав все още, това е само началото. Светът в момента е много прецакан и е на прага на 3-та световна война. Светът ще е по-хубав, когато се върнем към корените си, когато духовното стане над печалбата, когато съчувствието и любовта са над парите. Това,

което искам, е анархия. Естественото състояние на човек. Без господари, без йерархия, без Господ, само мир и любов между всички човешки същества на земята.

* * *

В Интернет се разпространява филмчето „Кои са Анонимните и какъв е Планът?“ Според него, „Анонимните не е група, Анонимните е идея... Да бъдеш Анонимен означава да споделяш ценностите и принципите на свободата, да я защитаваш и да я преследваш“. Анонимните се борят за „свят с прозрачни правителства, които работят за народите, а не срещу тях“, „да спрем безсмислените войни и да изгладим различията си единствено с чиста дипломация“, „по-малко корпоративно влияние в живота ни... и най-вече, възможността да контролираме собствената си икономика чрез премахване на силите, дадени на световните банки“.

Би трябвало вече да е ясно, че без ясна цел, без конкретна програма за действие, лесно се събират симпатизанти, но трудно се постигат промени. Агитацията срещу системата може да е част от един „План“, но за да завърши той с успех, трябва да се свършат много други неща.

Трябва да се проведат много разпалени дискусии, да се избират внимателно пътища и средства, за да се създаде жизнено и ефективно движение, което да бъде наясно какво и защо трябва да се направи, къде и как да удари, за да отвори пространство за

създаването на един по-хубав свят. •

Златко
(със съкращения)
пълния текст можете да прочетете на sm.a-bg.net.

Всички илюстрации са от „Анархидга“

Гладът не е заради това, че не можем да нахраним бедните, а заради това, че не можем да нахраним богатите.

В ЛАПТЕ НА ДЪРЖАВАТА

Родителска безизходница

Законът за предучилищното образование криминализира т. нар. „родителски кооперативи“ и задължава майки и татковци да водят чедата си от 4-годишна възраст в държавните детски градини, които не достигат, или в частните, които не са по джоба на 99% от родителите.

Какво значи това?

Първо, че **държавата силово мачка гражданските инициативи**. Какво представлява „родителски кооператив“? Няколко семейства, които се познават помежду си, обединяват усилията си да се грижат за своите деца. *Кое е пример за спонтанна самоорганизация и практически гражданско самоуправление по един незначителен проблем от ежедневието. Тъкмо елемент от анархическото общество, необходимо условие за безвластна обществена система. Достатъчното условие е отделен въпрос, много пъти разглеждан във вестник „Свободна мисъл“.*

Второ, че **държавата се мъчи да създаде зависимост към себе си**, към своите „услуги“ – съмнителни и по качество, и по количество, и по достъпност, и по адекватност.

Иска гражданите крачка да не могат да направят, без тази крачка да бъде регламентирана от наредби, правилници, закони, приети от шепа лакоми паразити в полза на малко повече на брой други паразити с тлъсто имотно състояние. Нека подсетим читателя, че спестовните влогове в тридесетте български банки на суми над 10 000 лева са едва 20% от всичките сметки.

Трето, че **държавата се стреми да получи най-пряк достъп до младото поколение от най-крехка възраст**, за да го програмира да е покорно и глупаво. Да го дресира за „пазара на труда“. Само че същият този пазар е ограничен. Образованите младежи се лутат в него без перспектива, лутат се и не разбират причините защо са ненужни. Системата им казва: *приспособи се към мен! А защо да не е обратното? Общественият строй служи на човека, не човекът трябва да му бъде роб. Нещо подобно в този смисъл е изрекъл един проповедник преди 2000 години. Системата напирва да разказва на децата в училище и в забавачницата за бог и вяра, но премълчава точно тези думи на Христос.*

Давам си труда да обърна специално внимание на тази

новина, защото има хора, които се самоопределят като либерали и от тази си позиция упрекуват анархистите, че „нищо не правели да дадат позитивен пример“. Отговарям им, че всякакъв опит за изграждане на кътче анархия (т. е. самоуправляващ се граждански ред и справедливо разпределение на блага при колективно солидарно производство) ще се натъкне на остра съпротива от страна на държавата и бизнеса. Опонентите тутакси подигравателно подхвърлят, че това било „невероятно“. Че една „демократична“ (!) власт изобщо нямало да тръгне да мачка инициативите на народа, стига те да не са „насилствени“ (т. е. революционни).

Да, ама не. Ето – мачка. Съвсем ненасилствена гражданска инициатива. Както преди това е мачкала или се опитвала да мачка други свободни начинания – спомнете си бандитското нападение срещу електронна библиотека „Читанка“. Системните актове на насилие спрямо опитите на хората сами да си решат проблемите, без да ангажират никого, освен себе си, са безчет. Такава реакция на държавата е обяснима – спонтанните народни иници-

ативи доказват, че властта е излишна. А тя не прощава подобни примери. И щом не може да ги контролира пряко, ще ги забранява и наказва.

Властите вече предложиха „компромис“ – родителските кооперации да се „легализират“, да се превърнат в *частни детски градини*. Освен че това ще натовари с такси и данъци родителите, бюрокрацията получава възможност да регламентира възпитателния и учебен процес, с унищожителните резултати от тази намеса. Поне част от вдигнатите се на протест родители показаха готовност да се огънат, да приемат този троянски кон. Самите протести под формата на прошение към всесилната и всекомпетентна власт вече е признак на поражение. Компромисът с бюрокрацията означава провал на желанието на родителите да отгледат деца с нещо повече в главиците от онези боклуци, с които системата ги пълни.

Не протести са нужни, а съпротива, неподчинение на мерациите на властта да превърне бъдещите поколения в програмирани мравки. Маркар че, ако попитаме биолозите, те ще кажат, че в един мравуняк няма „началници“, че

всички действия на мравките приличат на серия „флашмобове“, иницирани по химичната комуникационна мрежа на тези насекоми, също както това става в човешкия свят с помощта на интернет. Това учат ли го в училище? Разказват ли го като приказки в забавачниците?

Покойният писател Виктор Пасков в „Балада за Георг Хених“ беше рекъл: *Бедността не е порок, но предпоставка за голяма свинщина*. Това преподават ли го на децата? Защото менгемето на бедността свива не само стомасите, но и капацитета на мозъците. Остават само първичните импулси, при това не най-добрите, а управниците свирят на тях като на пиано, за да постигнат своите цели.

Така че, на всички защитници на държавността и на пазарната конкуренция, които обичат да казват, че опонентите им „живеят в измислен свят“, ще заявим: *при положение, че именно вие широко си затваряте очите пред реалните факти, следва да си направим извода, че вашият живот протича в една и съща вселена с елфите, джуджетата, хобитите и феите на зъбките и ценетата.* •

Шаркан

ЗА КАКВО СЕ БОРИМ

Какво искат анархистите?

Свобода на личността

Свободата е липса на страх от наказание или неодобрение за предприети действия и помисли. *Свободата е чувство за солидарност*, а значи и готовност за оказване на помощ на ближния и далечния. Свободата е липса на власт, тоест принуждаване и потисничество.

Социално равенство

Различните хора имат различни потребности и различни умения, всеки дава каквото може и колкото иска от себе си, но неговият принос се преплита с приноса на другите хора и никой не би могъл да измери чия частица от общото дело е по-важна от останалите. Затова и всеки трябва да има неограничен достъп до всички материални и духовни блага. Равенството означава липса на привилегии.

Справедливост

Справедливо е онова, което е благо за колкото може повече хора, а на останалите не вреди. Справедливостта има лесен ориентир, по-лесен от ползването на компас: *постъпвай с хората така, как-*

то искаш да постъпват с теб.

Социализиране на собствеността

Всичко, изработено с труда на всички, принадлежи на всички. Земя, природни ресурси, информация – всичко се ползва по взаимно съгласие, стопанисва се от трудо-во заетите в съответната сфера на дейност. *Социализираната собственост не служи като опора на властта.*

Планиране на икономиката

Потребителят поръчва всичко необходимо му за живеене и за упражняване на своята професия на производителя; заедно определят срокове, качество и количество. *Така не се пилеят време, суровини, сили.* Всеки потребител е и производител, както и обратното. Сдруженията на едните и другите се кръстосват и допълват въз основа на доброволно сдружаване по всеки актуален проблем и задача. В този модел няма малцинство готованци, които владеят и консумират повече от всички работещи взети заедно. Дори да останат паразити, потреб-

Революцията
разрушава
порочни
човешки
отношения,
без да
репресираща
конкретните
хора

лението им е поносимо за съвременните производствени технологии без оцеляване на трудовете се.

Федеративно самоуправление

Както една немногочислена група личности търси и намира справедливи решения на своите локални проблеми, така и сдружение на групи от хора е в състояние да се справя с мащабни задачи. Различни задачи – различни групи и техни сдружения, а отделният човек участва в толкова от тях, в колкото иска и от колкото има нужда.

Всичко това е постижимо чрез пряко действие на народа:

съпротива, неподчинение на властта, била тя власт на държавата, банката-кредитор, работодателя, църквата или друг идеологически натрапник;

самоорганизация – обединение на хора за вземане на колективни решения, когато даден въпрос засяга всички; чисто личните си проблеми човек решава сам по своя воля и по свое разбиране, ако му трябва помощ – получава я;

самоуправление – упражняване на свободата за реализиране на взетите решения, организирана защита на осъществяваните инициативи.

Накратко – революция. *Революцията разрушава порочни човешки отношения, без да репресираща конкретните хора*, освен ако не са потискали пряко чуждата свобода и ако обществото държи да има възмездие и то възмездие, което дава шанс на всеки бивш потисник и властник да се впише в новото свободно общество, така че да не страда висшата ценност на анархическата идея – свободата на личността.

Понеже обаче революциите не се случват поради голото желание, но когато избухнат, се развиват според волята на масите, народът трябва да бъде готов, така че мутрополитическите да не му открадат свободата, както това се е случвало неведнъж досега. *Инструмент за тази готовност е анархическа организация за пропаганда на идеите плюс свободни граждански инициативи*, които се обединяват в съюзи за взаимопомощ и си позволяват да живеят, без някой да ги дърпа като кукли на конците. •

Васил Арапов

„ЗАБРАНАТА“ НА ПУШЕНЕТО

Закон или врата в полето?

Вървя по улиците на нашия град Перник. Сега съм в центъра, на „Търговска“. До вратите на почти всеки магазин (тук те са един до друг) стоят млади жени, по една, по две – сякаш рекламни манекени. Само че не са напълно неподвижни: държат в ръка вместо рекламни листовки гимящи цигари, поднасят ги към устните си, всмукват жадно, като за последно. Само че няма да е за последно, тук, отвън, „законът“ не ги лови. Макар че е студено, все е някакво развлечение, при тая скука в празния откъм купувачи магазин. Ще изпушат цигарата до самия филтър, ще влезнат да се постопят, а след това – отново навън, до вратата... По колко ли цигари се събират на ден на всяка от тях?

Тази улица носи името „Търговска“, но същото е и на другите, пред магазини, офиси, ателиета... Не само в моя град. Навсякъде.

След много дебати и промени през декември беше приет закон, забраняващ пушенето в закрити помещения. Няма да се спирам на аргументите и контрааргументите на поддръжниците и противниците на тоталната забрана, медиите гостатъчно подробно ги огласява-

ха: от страховитите данни на здравните статистики до оплакванията на собствениците на заведенията с намаляваща клиентела. Въпросът е друг: решава ли се със закон проблемът с тютюнопушенето? Реално намалява ли броят на пушачите – на открито, у дома, в частни и непроверяеми места?

Дали младите хора по улиците, в градинките, в дворовете на университетите и т. н. с гимящи цигари в ръце не демонстрират независимост и явно незачитане с по-голямо удоволствие след, отколкото преди законовата забрана? Нарушаването ѝ не прави ли дори за начинаещите пушачи гадничкия вкус на тютюна по-приятен?

Призивът за непушене не е от вчера. Преди повече от век и четвърт, в следосвобожденска България, той е издигнат от младата прогресивна интелигенция и подет от младежта по градове и села. Тогава той е израз на нейния бунтарски дух – заедно с опълчването срещу съществуващия човек пианство, безволие, безсмислие... Във всички по-големи селища възникват въздържателни групи, чиито членове високо прокламират своята независимост

Как да постигнеш самосъзнание и самоуважение, когато си безработен, недоучен, лъган?

от алкохола и тютюна. Още през 1895 г. те вече имат свой вестник: „Воздържател“. Идеите на въздържателното движение се свързват тясно с идеите за свободата на личността от всякакви зависимости, в него се включват най-будните младежи. Появяват се едно след друго нови издания: през 1919 г. – в. „Трезвост“, през 1927 – „Трезво общество“, през 1932 – „Трезва борба“, през 1935 – „Трезва мисъл“, „Устрем“... Самите заглавия показват насочеността и развитието на движението, включващо вече „цвета на обществото“ – от селските учители до университет-

ските професори, лекари, технократи... То обединява нарастваща маса от членове на все неугодни на властта различни идейни течения: толстоисти, анархисти, комунисти, социалисти... Дейността му не само не е подкрепяна от правителствата: за тях тя е повече от съмнителна, тя гледа на въздържателните съюзи (все повече), издания, конгреси като на места за легални (все още) огнища на непокорство и опасни идеи. Дейността им се възпрепятства, особено след звенарския преврат през 1934 г., а в края на 1938 г. всички въздържателски вестници са спрени от фашизираното правителство.

След септември 1944 г. първоначално отечественофронтовското правителство не възпрепятства възобновяването на въздържателните дружества и издания, но твърде скоро те отново и окончателно са забранени. Новата власт не допуска никаква дейност, която не може да контролира.

Тази непълна историческа справка привадох само като аргумент към убеждението си, че не със закони и забрани, а само с лично убеждение и свободна воля може да се

постигнат реални резултати, дори когато се отнася за собственото здраве и здравето на околните. Човекът – особено младият – има в себе си неясни пориви за съпротива и непокорство, та и показност, дори в своя вреда; всяка забрана, дори най-разумната, може да ги провокира. Пътят на съзнателното и доброволно решение е единствено перспективният. За да се тръгне по него обаче, е нужна личностна стабилност, самосъзнание, **самоуважение** – да гледаш на себе си като на най-ценна личност, която трябва да доизграждаш, а не да разрушаваш. По **онова** историческо време това например – да не пушиш – беше частица от бунта на самоуважаващия се човек. Нима сега ще бъде обратното?

Как обаче да постигнеш **самосъзнание** и **самоуважение**, когато си безработен, недоучен, лъган?

Ветераните анархисти – а те са ветерани и на въздържателното движение като част и легална форма на борба – имат свой отговор, но той не действа във вид на получаване, на готово. Следващите поколения ще го проверяват отново. •

Александър Накоев

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

CNT и кризата на правителството на Ларго Кабалеро

» » » продължава от миналия брой

Майската революционна криза в Каталония едва е „решена“, когато друга политическа криза на правителството във Валенсия насочва за пореден път вниманието към боричканията между политиките, вместо към основните въпроси. На заседание на правителството на 15 май за проучване на ситуацията в Каталония двамата министри-сталинисти Хезус Хернандес и Винсенте Урибе искат репресии срещу „виновниците“ за Майските дни. Кабалеро е съгласен, но не иска да приеме гледната точка на компартията, според която отговорността пада върху CNT-FAI и POUM. Дватама министри стават и се оттеглят. Кабалеро декларира, че „Министерският съвет продължава да заседава“. Неговото решение обаче има краткотрайно действие, понеже жестът на сталинистите е сигнал за Прието, Негрин, Алварец дел Вайо, Хирал и Ирухо, които на свой ред се оттеглят. Само Анастасио де Грасия и Анхел Халарза, предадени приятели на Кабалеро и четиримата министри „анархисти“ остават на местата си.

След разговори с президента на републиката Азаян, Ка-

балеро е натоварен отново да сформира правителство. CNT и UGT предлагат то да се създаде върху основата на синдикатите, композирани от всички партии, с Кабалеро начело. От своя страна, сталинистите предлагат правителство, „начело със социалист, в което да се включат всички партии от Народния фронт и работническите организации“.

Кабалеро предлага три портфейла на UGT и два на социалистите. Става дума за постове от изключителна важност, контролиращи войната и икономиката на страната. По две места са разпределени за всяка фракция на Народния фронт – сталинисти, леви републиканци и Съюза на републиката; на преданиите си приятели от CNT той предлага другите две министерства – на здравеопазването и правосъдието! Сталинистите и CNT отказват да приемат това споразумение. Сталинистите нямат интерес да оставят поста военен министър на премиера. Кабалеро не може да приеме тяхната гледна точка, защото републиканците и социалистите са съгласни да се създаде ново правителство без представители на компартията, но тъй като то не може да се счита за правителство

на Народния фронт, е ясно, че Кабалеро не е в състояние да формира нов кабинет, приемлив за сталинистите. Възраженията на CNT се изразяват в едно примирително писмо на нейния секретар Мариано Васкец, което по-скоро звучи жалко, отколкото възмутено. В него се казва, че CNT не може да приеме по-нисша позиция от тази на UGT, нито равна с тази на сталинистите и не може да преглътне идеята икономиката на страната да се концентрира в ръцете на отделна партия.

Кризата е решена от президента, който натоварва десния социалист г-р Хуан Негрин, креатура на Москва, да формира правителство, изключващо UGT и CNT. Министърството на войната е поверено на Прието, непримирим враг на Кабалеро, докато Негрин, освен премиер, става и министър на икономиката. Един сталинист поема министерството на земеделието.

Реакцията на CNT е удивителна. В комунике от 18 май тя декларира, че и без нейното участие, правителството на Негрин ще може да разчита на подкрепата на Конфедерацията.

„Понастоящем, всичко, което искаме да кажем на работниците от CNT е, че сега

повече от всякога, те трябва да внимават в лозунгите, дадени от отговорните Комитети. Единствено чрез хомогенността на нашите акции ще победим контрареволуцията и ще избегнем всякакви лицемерни и измамни споразумения. Другари! Внимавайте с лозунгите на отговорните Комитети! Нека нито един от вас не се поддава на игрите на провокаторите. Спокойствие! Твърдост и единство! Да живее съюзът между синдикатите!“

Можем само да отбележим фрапиращата разлика между линията на поведение на ръководителите на CNT-FAI по време на Майските дни и поведението им по време на правителствената криза. В първия случай те са готови на всякакви компромиси и нареждат на работниците от CNT-FAI да прекратят огъня без нито едно от исканията им да е удовлетворено, в името на единството и поддържането на „антифашисткия фронт“ срещу Франко. Обратно, в правителствената криза те отказват упорито да участват или да сътрудничат с правителството, което не е оглавявано от Кабалеро. Такова поведение би контрастирало спрямо възприетото през майските дни, ако показваше, че

ръководството на CNT-FAI е разбрало урока на барикадите в Барселона и сега търси път да се върне към традиционната революционна позиция. Но случаят не е такъв. В декларация за пресата няколко дни след съставянето на правителството на Негрин, националният секретар на CNT Мариано Васкец потвърждава:

„Участието на CNT в правителството е необходимо, ако то се подразбира като достойна работа за бързото приключване на войната. Затова работническите организации трябва да бъдат представени в правителството. Не може да се направи нещо по-съществено за народа, който работи в тила, и за голяма част от техните хора, които са на фронта. Отсъствието на CNT от правителството означава връщане към антагонистичната позиция. Всички наши врагове се разбиха срещу славната CNT. Които се осмели да я задържи, ще бъде унищожен и тя ще продължи да върви напред. Ето защо, това трябва да бъде взето под внимание и тя да получи мястото, което заслужава в правителството“.

Дори да отменим ударението, поставено в тази де-

» » » продължава на страница 10

НИЩО НЕ Е ЗАБРАВЕНО

Ямбол, поезията и анархията

Чувал съм често въпроса – дали има нещо общо между тази внезапна и кратичка любов на младите ямболци към такова стъписващо чудо като футуризма от една страна, и факта, че Ямбол е бил един от центровете на българския анархизъм от двайсетте години. А той наистина е бил такъв център. Мигар случайно точно тук през януари 1923 година Федерацията на анархо-комунистите провежда конгреса си, при това с международно участие? И че само два месеца по-късно, на 26 март, военните си устройват една хубава кръвава вакханалия и избиват маса народ след един митинг на анархистите на площад „Кобург“...

Не знам. Знам само, че според една от градските ни легенди по същото това време в педагогическото училище е преподавала някоя си София Милде. Анархистка. Ще да е била, казано по днешному, харизматична личност, защото – пак според легендата – е успяла да погнали главите на цели херзелета ученици с идеите на Бакунин и Кропоткин. И вече не е легенда фактът, че сред избитите на 26 март в тукашните казарми мъченици повечето са били съвсем

млади хора. Военните убиват дори едно 14-годишно момче...

Но има и още нещо. Двайсетте години на миналия век са били комай единственият миг, когато в България нещо се е случвало едновременно със случването му в Европа. Светлозар Игов го нарече това нещо „времето на прекрасната синхронност“. Всичко преди това и всичко след това е идвало по нашите земи с унизително закъснение. Дори и непрежалимият социалистически реализъм ни е споходил десетилетие и курсур след формулирането му в СССР. Окъсна и постмодернизъмът, и то как окъсна!...

Но и анархизъмът като учение и дело е съществувал в „прекрасен синхрон“ с анархизма в Европа.

И двете неща са били достатъчно гръзки, за да може истеблишмът да плаши и без друго напашения народ с тях.

За анархистите сам Стамболийски казва тъй: „Мене ми се ще да намерим едно кърче, един вид като концентрационен лагер за анархистите в България, гдето да ги съберем всички и да ги оставим да се устройат така, както сами желаят. По всяка вероятност и с този въпрос ще се занимае

Министерският съвет, а след това и камарата. Крайните идеи – обобщава този мислител – са нещо като душевните болести.“

А когато Ангел Каралийчев получава съчинения от ямболските литературни хулигани Манифест на Дружеството за борба против поетите, възкликва, че Бог трябва тогочас по спешност да осъди тогава, гдето така вдига ръка срещу вечната земна религия – поезията. Пък Антон Страшимиров сърдито изсъсква, че „това е печален документ за душевното ни изтръмбушване днес“. Забележително единодушие.

Но ето сега нещо, което само на пръв поглед няма нищо общо с въпроса...

Неуморимият директор на къщата-музей „Гео Милев“ Георги Янев, който буквално е омагьосан от личността на Мильо Касабов, преди няколко години откри в тефтери на геомилевия баща нещо, което го поразя. Поразя и мен. През цялата книгоиздателска и редакторска „кариера“ на поета, в тия невероятни стриктно водени сметки, Мильо Касабов непрекъснато дава пари на сина си. Според тъжната смешка на Георги Янев, Гео Милев направо е водел баща

си към банкрут. Дава, дава, дава... – записано е скрупулозно колко дава, кога ги дава и за какво ги дава. Дава дори и за неосъществени замисли на Гео Милев!

Но! Дава го началото на 1924 година! След това, представете си, почва да получава! И пак тъй ясно си пише за какво получава. Получава за продаването на „Пламък“! В което списание той не е вложил и лев. Някой друг е „инвестира“ в „Пламък“!

Освен това, хајде да сравним вида на „Везни“ с вида на „Пламък“. Вместо мизерния формат на едното – почти луксозния на другото. Вместо евтната хартия на „Везни“ – хартията на „Пламък“, която и днес стои като току що произведена някъде във Финландия... Скъпа работа! Те, тогавашните печатари, верно, че са ставали каил да ти отпечатат стихосбирка срещу кошница пресни яйца, обаче за „Пламък“ в този му вид и сто кошници е нямало да стигнат. Кој е можел да си го позволи този печатарски лукс? Почти безпаричният Гео Милев? Хм... Или може би все пак е прав забравеният Александър Пешев, в чиято добросъвестна памет не виждам причина да се съмнявам. Та той пише:

„Днес не е тайна участието на Шейтанов в издаването на сп. „Пламък“. Аз мога с положителност да твърдя, че що се отнася поне до финансовата част, при неколкочестните конфискации „Пламък“ не можеше да издържи и 2 броя. Шейтанов разполагаше със средства. Малцина знаеха източниците им. От гледище на революционната борба обаче те бяха абсолютно честни“.

А пък във вестник „Утро“, в броя му от 4 септември 1922 година се споменава нещичко по въпроса от къде „Шейтанов разполагаше със средства“. В статията „Кој е Г. Шейтанов“ пише тъй: „Мнозина си спомнят обира на пощата между Стара Загора и Ямбол, при който обир бяха задигнати 150 хиляди лева и бяха убити трима души: един войник, един стражар и пощальона. Това бе дело на Шейтанов и другарите му“.

Из спомените на оцелелите му другари нерядко се мяркат картинки, според които още при появата на Шейтанов, веднага са се разтваряли кесии и каси...

Викали са му на това нещо „ексове“, което идва от ентузиазирания лозунг „експропри-

» » » продължава на страница 11

ВРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

CNT и кризата на правителството на Ларго Кабалеро

» » » продължава от страница 9

кларация, трябва да отбележим, че идеята да се мине в опозиция е станала отвратителна за тези „анархисти“ и цялата им пропаганда вече не е революционна, а едно всекидневно вайкане, че CNT е изключена от правителството, и едно безкрайно съжаление за времето на Кабалеро, чието правителство било „революционно“! Струваше ни се, че митът на революционното правителство е изоставен отдавна от анархистите и че той остава илюзия и мечта само за марксистите. Освен това сме сигурни – и това е очевидно, – че неколцина от ръководителите на CNT-FAI, въпреки тяхното поведение и декларации, не вярват вече, че могат да направят избор между едно и друго правителство. По-скоро те вече не знаят как да се откачат, без да се изложат, на едрата на политическите интриги и спекулации, в която са въввлечени от опитните политици. Те са стигнали толкова далече в своето духовно преобразяване и в чувството за собствената си значимост, че считат, че едно връщане на революционните позиции на CNT-FAI – против всяко правителство – би означавало

крачка назад, за която ще бъдат осъдени от историята.

В действителност какво прави CNT през тези месеци на „опозиция“?

а) Обръща се към общественото мнение, за да протестира срещу несправедливото ѝ „изключване от властта“.

б) Подновява усилията си да склучи договор за съюз с UGT.

в) За постигането на тази цел не пести усилия за реабилитирането на Ларго Кабалеро, който е окончателно изхвърлен от десните социалисти (Прието и Негрин) в борбата за властта. Естествено, Кабалеро, който е отстранен от властта и изолиран политически, приема тази поддръжка на CNT.

Периодът на „опозиция“ е белязан от провеждането на четири големи конференции, предавани по радиото за цяла Испания, на които всеки от бившите министри представя своя отчет за дейността си в правителството. Вече говорихме за речта на Гарсия Оливер по този случай. Още по-разкриваща позора е речта на Федерика Монсени, виден член на CNT-FAI и влиятелна личност в испанското анархистическо движение, живяла в изгнание до смъртта си през 1994 г. Предвид

важната роля, която тя изиграва за спирането на уличните боеве през майските дни в Барселона, нейните размисления за дейността ѝ като министър са от изключителен интерес:

„Аз останах осем дни в Каталония, осем дни на непрекъсната работа, за да търся решение на всички проблеми със съдействието на другарите от моята организация. Въпросът беше решен удовлетворително. Това беше урок и опит за всички или по-скоро трябваше да бъде. И когато се върнах във Валенсия, удовлетворена и убедена, че можем да се гордеем както в национален, така и в международен план с това, че работническите организации и правителството доказаха абсолютния си контрол над масите и че правителството никога не е имало такъв престиж, както тогава, когато демонстрира способността си да реши проблем от толкова голямо значение, без да се пролее кръв, когато се върнах във Валенсия радостно убедена, че се връщам победоносно, с ореола на слава. Ето че открийме, че кризата е била предвидена за самия ден на пристигането ни.“ (Тази госпожа бие на кухо, като празна тенекя.) Но това не е всичко, ораторка-

та третира след това участието на CNT в правителството:

„Като анархист, който отхвърляше държавата, аз се съгласих да ѝ предоставя своето уважение и доверие, за да реализира една революция отгоре... И тези, които трябваше да ни бъдат признателни затова, че изоставихме улицата и насилието, за да приемем отговорността в правителството, нямаша покой, докато не получиха уверение от нас, революционерите, че няма да се върнем на улицата. И сега това е проблемът. CNT е на улицата. Те не си дават сметка за ужасната отговорност да ни върнат на улиците, без отговорността на участници в правителството; една организация и едно мощно движение не изгубиха нищо от своята твърдост, напротив те израснаха, придобивайки дисциплина и координация, каквито им липсваха по-рано...“

На това място си заслужава да цитирам „Великата революция“ на Кропоткин, в паралел с жалбите на Ф. Монсени затова, че CNT отново била на улицата:

„Тук се видяха революционните резултати, които трябваше да се очакват от тези депутати, които непрекъснато обръщаха погледа си

към законите – кралски или феодални; за щастие тук се намесиха анархистите. Само те разбраха, че мястото им не е в Конвента, сред депутатите, а на улицата; и че, ако някога стъпят в Конвента, то няма да бъде, за да парламентарничат с десницата и с „жабите от блатото“, а за да искат нещо било от трибуната, било като нахлуят с народа в Конвента“.

Федерика Монсени заключава, че „целта на участието в правителството на тези, които организират работниците, беше да извършат най-фундаменталната политическа и икономическа революция. Влизането на CNT с чувство на отговорност, с една полезна дейност и с една реализирана без дискусии задача, отваря ново бъдеще в света за всички работнически организации“.

Ораторката иска да докаже, че понеже работниците трябваше да извършат революцията, тоест да разрушат институциите на съществуващия ред, за да построят новото общество, те имат право да влязат като класа в правителството. Както преди нея Гарсия Оливер, Монсени излага старите идеи на реформизма като някакво революционно откритие. •

(следва)

НИЩО НЕ Е ЗАБРАВЕНО

Ямбол, поезията и анархията

» » продължава от страница 10

урай експроприраното!“... Наистина са били яки тия ексове!

И при това тук – макар и с мъка на сърце – абсолютно си запушвам ушите и очите пред категоричността на някои от авторите на спомени, с която те твърдят, че именно Георги Шейтанов е платил гаранцията на Гео Милев. Историята се знае: заради поемата „Септември“ срещу автора е възбудено съдебно преследване; на 14 май 1925 година той ще бъде осъден по силата на идиотския член 5 на Закона за защита на държавата (и представете си, по минималните предвидени там наказания), но още преди това през януари някой внася парична гаранция в размер на 5000 лв. Глоба, с която го изкарва от първия арест. Та някои именно твърдят, че този някой е Георги Шейтанов. Лично на мен ми звучи съвсем логично, защото кажете ми кой от приятелите на поета е бил в състояние да го направи?

Инак документ за онази гаранция, естествено, не съм виждал, и в този смисъл историята с тия загадъчни пет хиляди лева може да бъде разгле-

дана в друга записка по исторически наувизъм.

Макар че може ли някой да си представи касов ордер с подписа на Георги Шейтанов!

Та така...

Дали е имало нещо общо между модернизма и анархизма...

Важен въпрос, наистина.

... Ако всъщност не е просто отговор.

И още нещо...

Някога, при едно от последните издания на литературните ни празници „Изгреви над Тунджа“ за през времето, когато бъдещето беше светло, а гръбнакът на българската литература – политически, доайенът на тукашното писателско дружество Кирил Кръстев предложи нещо много важно. Направи го публично и думите му бяха отпечатани в тогавашния вестник „Народен другар“, тъй че всеки може да ги види, а ако иска – и да ги прочете.

Та той предложи: Ямбол да си събере ума и да организира не празници на литературата с работническа тематика (каквито именно бяха ония празници), а един международен симпозиум на тема ни повече, ни по-малко „Ямбол като люлка на балканския авангардизъм“... Това, разбира се, изгле-

жеше дотолкова слисващо, че просто никои не му обърна внимание. По онова време светът отсам желязната завеса все още гремеше (макар и вече неспокойно и малко по малко беше почнал да се върти в дрямката си), Ямбол също и той гремеше; авангардизмът пък беше, разбира се, нещо именно изотвъд, нещо не наше, и затова надали някой прочете ония негови гуги другояче, освен лекомислено – сиреч през едното ухо влязло, през другото безпрепятствено излязло. (Какво между двете уши да го възпрепятства?!)

Тъй че се посмяхме от сърце на хрумването на престарелия – както ни изглеждаше тогава – „дядо Кики“ и си продължихме цялото онова предвидително съгласувано където трябва мероприятие, посветено на работническата тема в съвременната българска литература... А по-точно, качихме се на автобусите и отидохме да се срещаме с работническите колективи. На работническите колективи хич не им беше до нас, нито пък на нас за тях, но се търпяхме заради социалистическата дисциплина и заради банкетата след литературното четене...

Вижте, нормално е сега да попреувеличаваме значението на „Crescendo“ и на *Манифеста* – вероятно си е и въпрос малко на локален патриотизъм, както има и някаква гроза ахкане в повечко... Но пък никак не е нормално въобще да ги забравим.

Верно, те не са преобърнали литературния живот, а още по-малко пък са променили литературната ни история. Тоест не са били прави ония от вестник „Народ“ – не е станал преврат. Обаче тях все пак ги е имало. Били са част от едно движение на мисълта, което е станало причина двайсетте години на миналия век да се превърнат в единствения миг, когато в България нещо се е случвало едновременно със случването му в Европа. Всичко преди това и всичко след това е идвало по нашите земи с унизи телно закъснение.

После двайсетте години си отиват и един вид идва времето на „Златорог“ – тоест време уравновесено, в което е нямало как да се появи никакъв „Пламяк“, а „РАФ“ чисто и просто е подготвял кадри за последвалата след това фелдфебелска йерархия в литературния печат. И до ден-гнешен припикаме или кретаме

някъде далеч *отподир* и всъщност тъй я караме от „Под игото“ насам.

Провинциализъм било...

Е, и?!...

Важното е, че ямболското щракане на идеите (според щастливата находка в кирилкръстевите обяснения на явленияето) е факт и че тия млади хора са се опитали!

Тъй че, ако техният опит ни е чак толкова излишен – лесна работа: да го забравим повторно, както го забравяхме и в ония години, дето си мислим, че сме ги загърбили.

И както забравяхме толкова други неща.

А въпросът, който сега ражда тая забравя, не е „Кой имаше полза?“, не е дори и „Какво спечелихме?“, а „КОЛКО УСПЯХМЕ ДА НЕ ЗАГУБИМ?“...

А, да: симпозиумът за Ямбол като люлка на балканския авангардизъм, дето го беше предложил Кирил Кръстев в годините на перестройката, разбира се, не се състоя. Всеки може да познае сам защо.

Пък градът, в който имаме честта и мъката да живеем, още дълго ще си остане не градът на „Crescendo“ и *Манифеста* на Дружеството за борба против поетите, а градът на литературните кръжоци. •

Христо Карастоянов

НАШИ РАБОТИ

За какво и кого издаваме този вестник

демагогски грим, че обръква нравствените понятия, руши човешкия мироглед, потиска естествените импулси за погаждане с околните. Без тези инстинктивни реакции не би оцеляло никакво общество от праисторическите времена насам.

Ето по тези въпроси приканваме своите читатели да се замислят. Не искаме да ни вярват като на свето писание. Искаме да погледнат фактите и да ги съпоставят с нашите идеи, да минат по пътеката на логиката, иначе казано – на здравия смисъл, за да се убедят, че сме прави. Идеята на анархизма не е измислена в кабинети. Идеята на анархизма се ражда от наблюденията върху най-ефективните и спонтанно възникващи форми на човешко взаимодействие, в които най-голяма полза имат осъзнатите и доброволно следвани повели за взаимопомощ, стремеж към съгласие и справедливи начини за производството и разпределението на благата.

Чисто просветната задача на нашия вестник обаче не е единствена. Осъзнаването, че съвременния (капиталистически, държавнически) модел на управление

Вестникът ни се пише за хората, които не са оставени да живеят за себе си, и е трибуна на същите тези хора – да дискутират помежду си организацията на съпротивата.

и структуриране на обществото е сбъркан в самите си основи, че е изваян за нуждите и цененията на едно привилегировано малцинство, при което потребностите и желанията на мнозинството хора се пренебрегват, това е само първата стъпка към промяната.

За запазване на сегашната система стоят сериозни възможности и тези сили са организирани. Противопоставянето срещу им означава също организиране отгоду. Иначе не се постига нищо.

Затова вестник „Свободна мисъл“ призовава към съ-

протива – по всеки един дребен проблем, по повод на всяка неуредица, причинена било пряко от властта, било чрез натрапените у народа клишета за мислене. Съпротивата значи да не се даваме на приумиците на правителството, да не се оставяме на милостта на работодателя, да не разчитаме на съда и полицията, да не се залъгваме, че гласуването ще подобри нещата. За да даде тази съпротива резултати обаче, е нужна самоорганизация на недоволните и оцетените, така че да не изпускат парата поединично или в съ-

брани за час-два протестни акции, след което и най-голямото множество се разпръсква, прибира се у дома – и всеки отново остава сам срещу произвола на системата. След като властта не иска да решава проблемите, след като ѝ се противопоставим, след като се съберем в групи и движения, нека започнем да решаваме тези проблеми – но не както властта би ги решила, но по нейния порочен и нечовешки начин.

С една дума, ето за това издаваме вестника – за мобилизация на народа. Нека този народ се самоуправля-

ва, както и без това прави всеки ден в опити да се намести така, че да не му убиват апетитите на чиновниците и работодателите, политиците и bankerите, мутрите и техните поддръжници. Всеки ден съсед и приятели действат заедно, но за да оцелеят. Не да наложат своята воля, не да разрушат несправедливите отношения. Да се приспособят. Но докъде стигат пределите на това приспособяване? Бизнесът иска от нас „да работим повече“ – за тях. Властта иска от нас да изпълняваме безропотно купещата нормативи и да плащаме за това. А кога ще се живее? Или да оставим те да живеят вместо нас?

Вестникът ни се пише тъкмо за хората, които не са оставени да живеят за себе си, и е трибуна на същите тези хора – да дискутират помежду си организацията на съпротивата. Затова той трябва да публикува онова, което читателите му желаят да прочетат, което ще пожелаят и да приложат на практика. Анархическата идея е мироглед, който се обогатява от всяко лично мнение, калява се от всяко съмнение. •

Редколегия СМ

НАУЧНИ ОТКРИТИЯ

Концентрацията на властта

Група швейцарски учени-теоретици от Цюрихския федерален институт по технология построяват **емпирически математически модел**, за да проучат **мрежите на властта**. Джеймс Глатфелдер от горния екип заявява, че при изследванията си те са се дистанцирали от всякакви догми и спекулативни теории, базирайки математическия си анализ и моделиране изключително върху реалността. Извличат данни за **43 060 компании**, принадлежащи към транснационалните корпорации, и активите, които ги свързват. Чрез моделирането на това кои компании контролират другите чрез акционерни мрежи и дял от печалбата, швейцарските учени откриват ядро от **1318 компании** и връзките им с техните свързани гружества (средно по 20 за всяка). Макар че официалните доходи на тези корпорации представляват около 20% от световните печалби, чрез своите фирми сателити те владеят лъвския пай – над 60% от постъпленията от реалната икономика в света.

Разплатителни пипалата на тези корпоративни чудови-

ща, учените установяват, че по-голямата част от тях са свързани финансово във верига от **147 свръхгигантски** транс- и мултинационални компании, холдинги, тръстовете и концерни, доминирани от финансовите институции. Класацията се оглавява от британския финансов конгломерат **Барклиз**. Американската Джон Пиърпонт Морган Чейз и компания са шести. Заключенията на швейцарските учени, публикувани в сп. Ню Сайънтис и в. Файненшъл Таймс са, че **„Мощна суперкорпорация управлява световната икономика“**.

(Статия, посветена на темата, може да се намери на български език в броя от 24.10.2011 г. на в. „Класа“, в раздела НАУКА на стр. 18.)

За да станат още по-ясни темповете и мащабите на централизацията на капитала и властта, ще приведем още малко данни от доклад на Федералната комисия по търговията от 1969 г., цитирани в книгата **„Government in the future“** (2012) на Ноам Чомски. Според тях **„в края на 1968 г. 200 най-крупни промишлени корпорации са контролирали над 60% от всич-**

ки активи на САЩ“. В доклада се казва, че малоброен индустриален елит на огромния конгломерат от компании загравва алчно американския бизнес и по същество разрушава свободната конкуренция. В добавка е отбелязано, че към началото на Втората световна война (1939 г.) същото количество власт (60%) се е падало на **над 1000 щатски корпорации**.

За седем десетилетия еволюцията в концентрацията на властта на капитала (икономическата власт върви ръка за ръка с политическата) е протекла по следния начин:

1) В 1939 г. над **1000 компании** притежават **60% от властта в САЩ**.

2) В 1968 г. (30 години по-късно) притежателите на същата власт в САЩ вече са **200 на брой**.

3) След четири десетилетия верига от **147 свръхгигантски транснационални компании**, обединени в мощна суперкорпорация, управляват **60% от активите, само че на... СВЕТА** и фактически властват над човечеството. •

Феранте Пала

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2х3 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв	
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв	
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв	
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	4 лв	
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	7 лв	
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	4 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв	
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв	
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2х7 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв	
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Воков	7 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Достоевн живот – Трифон Терзийски	4 лв	
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	2х7 лв	

БРОШУРИ:		
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв	
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв	
3. Що е анархизъм?	2,50 лв	
4. Отговор на една върваща – С. Фор	2,50 лв	
5. За общината	2,50 лв	
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв	
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв	
8. Килифарево народно въстание и килифарева чета	3 лв	

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славеков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727**.

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 03.01.1826 г. избухва бунтът на декабристите в Южна Русия.
- На 06.01.1848 г. в Калофер е роден Христо Ботев, пръв предтеча на анархизма в България.
- На 06.01.1966 г. в Пловдив умира анархистът Петър Манджуков, участник в македонското движение, един от групата на „Гемиджитите“. Автор на книгата „Предвестници на бурята“.
- На 07.01.1923 г. в Ямбол се открива петата национална конференция на Федерацията на анархокомунистите в България (ФАКБ).
- На 08.01.1870 г. в Лондон умира руският революционер Херцен.
- На 09.01.1905 г. в Марсилия умира анархистката Луиз Мишел, участничка в Парижката комуна.
- На 10.01.1863 г. избухва въстание в Полша срещу руския царизъм.
- На 12.01.1898 г. Емил Зола обнародва знаменитото си „Аз обвинявам“.
- На 13.01.1900 г. в с. Попина е роден анархистът Никола Енчев Великов (Керенски), участник в анархистката чета „Братя Бълхови“ и в испанската революция 1936-39 г.
- На 14.01.1944 г. край Нова Загора в сражение с жандармерията е убит анархистът Деско Кръстев (Момчил).
- На 15.01.1809 г. в Безансон (Франция) е роден Пиер Жозеф Прудон.
- На 15.01.1978 г. в Кюстендил умира анархистът Боян Нешев, политемигрант във Франция и концлагерист в болшевишка България.
- На 16.01.1979 г. във Велико Търново умира Дончо Бълхов (Донски), четник в Килифаревската анархистка чета и участник в Испанската революция.
- На 17.01.1991 г. в Стамболийски умира анархистът Илия Донев Петканов.
- На 18.01.1954 г. в Карловския Балкан са убити анархистите-горяни Христо Чолаков и Минчо Попов.
- На 19.01.1925 г. в сражение с полиция и войници на улица „Дж. Баучер“ в София са убити анархистите Стефан Тодоров и Христо Гекев.
- На 20.01.1900 г. в Кюстендил е роден анархистът Тодор Ангелов (Божаната).
- На 24.01.1909 г. в гр. Търговище е роден анархистът Трухчо Николов Трухчев, прекарал дълги години във фашистките и болшевишки концлагери и затвори.
- На 26.01.1902 г. в Павел Бана е роден анархистът Иван Рачев Иванов, активен деец и пропаганда-тор.
- На 26.01.1877 г. в Пловдив е роден Михаил Герджиков.
- На 26.01.1996 г. в София след тежко боледуване умира анархистката Янка Статева.
- На 29.01.1990 г. в Раковито умира анархистът Георги Костадинов Зяков.
- На 30.01.1871 г. в Пюргеве е роден г-р Параскев Стоянов, активен анархист, известен хирург и университетски преподавател.
- На 30.01.1924 г. в престрелка с полицията е убит анархистът Георги Попов от Килифаревската чета.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател	10 лв
2. Г. Константинов, София	100 лв
3. Никола Александров, Мангра	10 лв
4. Александър Наков, Перник	20 лв
5. Стефка Стойчева Ангелова, Попово, в памет на Стамо Ангелов	30 лв
6. Милчо Цветков, Перник	10 лв
7. Костадин Зяков, Пазарджик	20 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.anarchy.bg
сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59
отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2013 СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

Каталожен номер 649

радиопредаване за свободен живот

ЕВОЛЮЦИЯ, РЕВОЛЮЦИЯ, АНАРХИЯ – предаване за свободен живот

Екипът поднася „малки новини“ и представя света през очите на хората, които обичат свободата си и уважават нуждите на останалите. В предаването участват активисти от различни социално ориентирани организации на български младежи – студенти, анархисти, еколози, но тези, на които разчитаме, за да бъдем интересни и уникални, са слушателите. Всеки може да се свърже с екипа на предаването чрез скайп или чрез форума, а ние се стараем да не оставим неизразена позиция по време на живото предаване. Предаването се излъчва всеки четвъртък от 20:00 часа по местовото радио на безвластниците. Когато няма живо предаване, на този адрес се въртят автоматични записи. Цялото съдържание на предаването излиза предварително на сайта, а ден-два след излъчването можете да чуете записа от него. •